

vzejde-li mezi nimi služební nebo pracovní poměr, t. j. pravidla pro smlouvy služební, jež mezi jednotlivým zaměstnancem a jednotlivým zaměstnavatelem jako příslušníky zmíněných organizací budou individuálně uzavřeny. I kdyby bylo lze spatřovati ve smlouvě z 29. července 1899 sjednání pravidel pro ošetřovatelskou službu řeholnic k nemocnici, není srovnání to pro dnešní spor případné. Mohlo by totiž míti srovnání s kolektivními smlouvami význam jen tenkrát, kdyby bylo došlo s jednotlivými ošetřovatelkami k uzavření smluv služebních o ošetřovatelském zaměstnání v nemocnici, což právě žal. úřad popřel, zjistiť, že řeholnice ošetřují nemocné z povinnosti jim uložené stanovami řádu, v důsledku slavnostního slibu, učiněného řádu, jemuž jsou povinny bezpodmínečnou poslušností. Proti tomuto zjištění po stránce skutkové stížnost ničeho nenamítá, míní jen, že na ony ošetřovatelky nutno pohlížeti jako na zaměstnankyně města, ježto jsou výdělečně činné v postavení nesa-mostatném a pobírají pravidelně měsíční služební požitky. Stížnosti nelze dáti za pravdu.

Předpokladem platné smlouvy, tedy i smlouvy služební, jest svobodný projev souhlasné vůle, tedy volné rozhodnutí smluvních stran (§ 861 a násl. o. z. o.). Zjistil-li však žal. úřad bez odporu stěžující si strany, že zmíněné práce ošetřovatelské řeholnice-ošetřovatelky nekonalý podle své vůle, nýbrž z vůle kongregace, v důsledku slavnostního slibu bezpodmínečné poslušnosti řádu, pak vyslovil podle hořejších úvah právem, že nešlo o konání prací na základě smluveného poměru služebního a popřel proto důsledně existenci pojistného poměru podle shora citovaného § 2.

Nejsou-li však řeholnice, ošetřující nemocné ve všeobecné veřejné nemocnici v H., pojištěním podle cit. paragrafu vůbec povinny, pak není zákonného předpokladu pro povinnost zúčastněné obce města H. platiti pojistné.

Č. 10.541.

Živnostenské právo. — Řízení správní: Pro posouzení včasnosti odvolání, jež podalo živn. společenstvo bez osvědčení o příslušném usnesení představenstva, je rozhodné, došlo-li zmíněné osvědčení, podané dodatečně, k podacímu úřadu ještě ve lhůtě rekursní.

(Nález ze dne 16. května 1933 č. 5622.)

Věc: Marie P. v O. proti zemskému úřadu v Praze o včasnost odvolání živn. společenstva.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: K žádosti st-lky ze 17. ledna 1929 udělil jí okresní úřad v Milevsku výměrem z 12. března 1929 se zřetelem na velmi nepříznivé výdělkové a majetkové poměry ve smyslu ustanovení odst. 6 § 13 a) živn. ř. dispens od předložení průkazu způsobilosti k nastoupení a samostatnému provozování smíšeného obchodu podle § 38 živn. ř. Nař. rozhodnutím vyhověl žal. úřad odvolání společenstva smíšených živ-

ností v O. a zrušil v odpor vzatý výměr v podstatě proto, poněvadž st-lka nesplnila podmínky živn. řádu pro udělení dispense od průkazu způsobilosti.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss:

Stížnost vytýká nař. rozhodnutí nezákonnost, resp. vadnost řízení jedi- ně proto, že žal. úřad věcně rozhodoval o odvolání jako o opravném prostředku společenstva včas podaném, ačkoliv odvolání bylo podáno opožděně, poněvadž společenstvo výpis ze společenstevního protokolu, ze kterého by bylo patrné, že se představenstvo společenstva usneslo na podání odvolání, předložilo po uplynutí odvolací lhůty. Podle toho je na sporu toliko otázka včasnosti opravného prostředku podaného společenstvem smíšených živností v O. do výměru okresního úřadu v Milevsku z 12. března 1929.

Nss již v nál. ze 14. února 1929 č. 3066, který byl uveřejněn ve sbírce při nál. Boh. A 8353/30, vyslovil právní názor, že rekurs živn. společenstva, k němuž nebyl ve smyslu 2. odst. § 187 živn. zák. č. 259/24, obdobného s ustanovením § 116 c) odst. 2 živn. ř. připojen starostou společenstva podepsaný výpis z protokolu o schůzi příslušného společenstevního orgánu, nelze uznati za rekurs živn. společenstva, jenž by po zákonu mohl býti předmětem instančního rozhodování; zejména do- vodil nss, že nepředložení tohoto listinného osvědčení cit. zák. před- pisy vyžadovaného nelze pokládati za pouhou formální vadu, nýbrž že osvědčení to jest takovou esenciální součástí a náležitostí, která odvo- lací podání činí teprve odvoláním společenstva jako od něho pocháze- jícím pravým a platným projevem vůle jeho.

Z toho jest patrné, že lze považovati podání společenstva nařikající určité opatření živn. úřadu jen tehdy za řádný opravný prostředek po- daný živn. společenstvem, bylo-li doloženo shora uvedeným listinným osvědčením ve lhůtě rekursní. Není-li průkaz ten přiložen, není podání to opravným prostředkem živn. společenstva a nemůže tvořiti základ pro instanční rozhodovací činnost živn. úřadu. Je proto pro posouzení včasnosti odvolání, jež podalo živn. společenstvo ve smyslu odst. 2 § 116 c) živn. ř. bez zmíněného listinného osvědčení, rozhodnou okol- nost, zda došlo zmíněné listinné osvědčení ještě ve lhůtě rekursní pří- slušnému úřadu podacímu.

Ze správních spisů jest patrné, že podání společenstva smíšených živností v O. označené jako odvolání z výměru okresního úřadu v Mi- levsku z 12. března 1929 — doručeného společenstvu dne 14. března 1929 — došlo k okresnímu úřadu v Milevsku 28. března 1929 bez vý- pisu z protokolu o usnesení představenstva společenstva na podání od- volání, a že byl výpis ten uvedeným společenstvem dodatečně předlo- žen dne 6. května 1929. Ježto však lhůta k podání opravného prostředku činila podle správného právního poučení, připojeného k výměru okres- ního úřadu v Milevsku z 12. března 1929 15 dnů, došel řečený výpis po lhůtě a nemohl již propůjčiti podání tomu právní povahu řádného oprav- něho prostředku jmenovaného společenstva.

Leč nebylo-li lze považovati uvedené odvolání za opravný prostředek jmenovaného společenstva, nemohlo podání to tvořiti předmět instanč- ního rozhodování žal. úřadu. Na tom nemůže nic změnití okolnost, že z podnětu žal. úřadu byla výměrem okr. úřadu v Milevsku z 19. dubna

1929 poskytnuta uvedenému společenstvu 8denní lhůta k předložení výpisu z protokolu a že společenstvo ve lhůtě té výpis z protokolu skutečně předložilo, neboť jak shora bylo dovozeno, ustanovení odst. 2 § 116 lit. c) živn. ř. obsahuje materiální předpis o předložení průkazu o tom, že předpoklady v odst. 1 tohoto § uvedené jsou splněny, a nešlo tedy o pouhou formální vadu, o jejímž odstranění jedná § 19 odst. 3 vl. nař. č. 8/28.

Jestliže za tohoto stavu věci žal. úřad rozhodoval o odvolání jako o řádném a včas podaném opravném prostředku společenstva, kvalifikoval nesprávně po stránce právní uvedené podání a rozhodoval instančně, nemaje před sebou opravného prostředku legitimované strany. Je proto rozhodnutí to v rozporu se zákonem.

Č. 10.542.

Bytová péče: Povolení podle § 1 zák. č. 118/28 vyžaduje přeměna bytu v místnosti obchodní i v tom případě, když místnosti byly věnovány účelům obývacím jen dočasně.

(Nález ze dne 16. května 1933 č. 8578.)

Věc: Vilém K. a Žofie H. v B. proti zemskému úřadu v Brně o přeměnu bytu na obchodní místnosti.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 8. března 1930 odepřela městská rada v Brně udělití st-lům povolení ve smyslu § 1 zák. č. 118/28 k přeměně dvoupokojového bytu v jejich domě v Brně na obchodní místnosti, poněvadž byt ten jest k obývání úplně způsobilý a nedá se při panující bytové nouzi připustiti, aby byt se ztratil, aniž by byla dána náhrada ve smyslu § 2 cit. zák. Odvolání st-lů proti tomuto rozhodnutí podané bylo nař. rozhodnutím zamítnuto. — — — — —

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Stížnost vytýká především, že na sporné místnosti nelze vůbec aplikovati ustanovení § 1 zák. č. 118/28, podle něhož používati bytu nebo jednotlivých jeho částí k jiným účelům než k bydlení jest dovoleno pouze se svolením okresního úřadu. Místnosti ty byly zařízeny jako místnosti obchodní a tomuto účelu také před válkou výhradně sloužily. Teprve za války byly tyto místnosti, tvořící vlastně součást obchodních místností st-lů vedle nich se nalézajících, v důsledku obchodní krise pronajaty k účelům obytným, avšak pouze na dobu přechodnou s úmyslem po překonání krise užívati jich opět k účelům obchodním. Na doklad toho poukazují st-lé na to, že na sporných místnostech nebyly provedeny žádné stavební úpravy, zejména nebyly odstraněny spojovací dveře, jež místnosti ty spojují s ostatními obchodními místnostmi st-lů.

Vznáší tedy stížnost v první řadě na spor otázku, lze-li místnosti, o něž in concreto jde, kvalifikovati jako byt ve smyslu zák. č. 118/28 a upírá jim tuto kvalifikaci z důvodu, že nebyly jejich vlastníkem k úče-